

Pokud však žalovaný úřad snad chtěl odůvodněním svého rozhodnutí vyjádřiti, že vzhledem k onomu prohlášení stěžovatelovu, pokud jde o místnosti nyní zabrané, vůbec není třeba náhradního objektu, ježto lze uživatele místností těch vhodně a bez újmy jejich účelu umístiti v budovách jiných, jež se stěžovateli ponechávají, vadila by tomuto jeho stanovisku, když prohlášení to není zvláštním ujednáním po rozumu § 2 zákona, další okolnost stranou rovněž namítaná, totiž že takovýmto přesídlením pensionátu byl by zaujat byt vlastníka budovy, kterýž dle předpisu odst. 2. § 1 ze zabránění jest vyloučen a s nímž tudíž při zabránění budovy ani jako s objektem náhradním počítati nelze. Námitkou touto se však žalovaný úřad vůbec neobíral, zejména nezaujal žádného stanoviska k otázce, koho jest pokládati za vlastníka budovy, a nezjistiv ovšem také pro případ, že jde o byt vlastníka budovy, jaký rozměr bytu toho jest dle nařízení, případně nyní dle zákona o zabírání bytů obcemi přípustný.

Jest tudíž stížnost, pokud běře naříkané rozhodnutí v odpor, důvodnou.

Č. 414.

Z a b í r á n í b y t ů: Místnost, která dle svého určení je samostatným bytem, nelze pokládati za obývanou jedině proto, že majitel jiného bytu v ní sušívá prádlo a tedy jí užívá jako příslušenství svého bytu.

(Nález ze dne 12. května 1920 č. 4083.)

V ě c: Anna Zwillingerová v Prostějově proti nájemnímu úřadu města Prostějova stran zabránění místnosti.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Městská rada v Prostějově zabrala 30. října 1919 v domě stěžovatelčině č. 6 v Příční ulici byt za obchodem, pozůstávající z jedné světnice a kuchyně. Odpor stěžovatelčin namítající, jednak že místnost ta je skladištěm od r. 1908, jednak že slouží jako obytná místnost rodině a není přespočetnou, zamítnut byl naříkaným rozhodnutím z těchto důvodů: Dle vlastního tvrzení stěžovatelky užívá se místností zabraných k účelům obytným. Konaným šetřením však zjištěno, že stěžovatelka má byt v I. poschodí, kdežto v zabraných místnostech jsou umístěny pouze prázdné regály (§ 6, č. 1 a 2 nař. a § 8, č. 1 zák. o zabírání bytů).

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti do tohoto rozhodnutí toto:

Dle správních spisů i stížnosti není pochybnosti ani sporu o tom, že jde o jedinou místnost v přízemí za obchodem, v níž při zabírání byly prázdné regály a již se užívalo též k sušení prádla v domácnosti. O tom, že regály vskutku byly prázdné, není pochybnosti proto, že jak stěžovatelkou citované šetření obce, tak i naříkané rozhodnutí to výslovně zjišťují a stížnost to výslovně nepopírá, nýbrž nepřímou připouští, tvrdíc, že se nyní tu a tam přihází, že v této místnosti jest méně zboží umístěno.

Stížnost potírá zabránění ze tří důvodů:

1. hledí-li se k tomu, že v místnosti suší se prádlo, je to místnost obývaná, nikoli však přespočetná;

2. hledí-li se k tomu, že v ní jsou umístěny regály, je to skladiště, a to skladiště od roku 1912 nyní dostatečně používané;

3. místnost ta vůbec se za byt nehodí.

ad 1. Naříkané rozhodnutí opírá se o ustanovení § 6, č. 1 a 2 nařízení a § 8, č. 1 zákona o zabírání bytů. Z toho je patrné, že žalovaný úřad vychází ze skutkového předpokladu, že jde o byt a sice o byt prázdný. Toto skutkové zjištění neodporuje spisům. Že jde o místnost obytnou, přiznává stížnost sama, tvrdíc, že je obývána tím způsobem, že jí stěžovatelka v tomže domě bydlící užívá k sušení prádla. Byl tedy úřad ve shodě s tvrzením strany, když místnost nepokládal za skladiště. Že jde o prázdnou místnost, je zřejmo z toho, že není zařízena k obývání, neboť prázdné regály v ní umístěné takovým zařízením nejsou. Jde tedy jen o to, zdali obytná místnost tato již proto, že užívá se jí k sušení prádla, může býti považována za obývanou ve smyslu zákona a že tedy již z toho důvodu není místností prázdnou. Věšení prádla však nečiní byt obývaným, poněvadž místnosti sloužící k věšení prádla je možno pokládati jen za příslušenství bytu (srov. § 3 nař. a § 5, odst. 4 zák. o zabírání bytů) a není tedy možno místnost, jež dle svého určení jest nesporně samostatným bytem, považovati za obývanou ve smyslu zákona již proto, že užívá se jí jako pouhého příslušenství bytu jiného.

Je tedy bezvadně zjištěno, že jde o prázdný byt. Tímto skutkovým zjištěním je nejvyšší správní soud dle § 2 z. o nejvyšším správním soudě a § 6 odst. 1 zák. o spr. s. vázán, a ježto tím jest dle § 6, č. 1 cit. nařízení zabrání odůvodněno, není tu nezákonnosti naříkaného rozhodnutí.

ad 2. Jde-li tu však o byt, pak padají samy sebou všechny vývody stížnosti založené na skutkovém předpokladu, že to, co zabráno, jest obchodním skladištěm, neboť tento předpoklad nemůže z důvodů svrchu uvedených pro nejvyšší správní soud býti rozhodným (§ 6, odst. 1 zákona o správním soudě).

ad 3. Toto tvrzení jest v odporu se správními spisy i se stížností. Neboť strana sama ve správním řízení i stížnosti připouští, že místnost byla dříve samostatně pronajímána jako byt, jak tomu nasvědčuje také plánec připojený ke stížnosti. Ostatně nelze k této okolnosti jako k nepřipustné novotě hleděti.

Jsou tedy všechny námitky stížnosti vyvráceny.

Proto zamítnuta stížnost jako bezdůvodná.

Č. 415.

Zabírání bytů: Jest otázkou, která se řešiti musí od případu k případu dle daných okolností a poměrů, zda dospělá dcera, která mešká za účelem školního vzdělání mimo společnou domácnost svých rodičů, čítati se má do počtu osob byt rodičů obývajících čili nic.

(Nález ze dne 17. května 1920 č. 2729).

Věc: Antonín Stephanides ve Žluticích proti okresní správě politické ve Žluticích stran zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.